

9.1 MĂSURI PRIVIND MENȚINEREA LANDSAFTULUI ȘI A BUNEI STĂRI A PĂȘUNILOR ȘI FÂNEȚELOR

Pajiștile permanente ocupă în România o suprafață de 4,9 milioane hectare, din care 3,4 milioane hectare pășuni și 1,5 milioane hectare fânețe, reprezentând 34% din totalul suprafeței agricole, ceea ce constituie un imens potențial de masă vegetativă, destinată hrănirii, în mod deosebit, a unor efective sporite de bovine și ovine.

Valorificarea acestui important patrimoniu, care ocupă un areal foarte întins de la Marea Neagră până la cele mai înalte creste ale Munților Carpați, trebuie să se facă în condițiile respectării următoarelor recomandări, atât pentru asigurarea unui profit imediat cât și pentru menținerea îndelungată a acestui mod de folosință.

1. Deținătorii de pajiști împreună cu specialiștii din centrele agricole și societățile agricole vor întocmi amenajamente pastorale la nivel de oraș și comună, care să cuprindă programe de lucrări de lungă durată și anuale menite să asigure creșterea producției de masă verde cantitativ și calitativ. Respectându-se normele de protecție a mediului înconjurător se vor extinde lucrările de fertilizare organică (gunoi de grajd, îngrășăminte organice lichide, târlire) și chimică.

2. Prin programe anuale specialiștii din cadrul centrelor agricole împreună cu primăriile vor stabili pe deținători, volumul lucrărilor de îmbunătățire și numărul zilelor de muncă contributivă pe care trebuie să le presteze crescătorii de animale, în funcție de numărul de animale ce se scot la pășunat și de suprafața repartizată urmând ca anual să se execute lucrările curente de curățire și întreținere necesare pe întreaga suprafață, corespunzător prevederilor din Legea Fondului Funciar și a celor din Strategia privind organizarea activității de îmbunătățire și exploatare a pajiștilor la nivel național pe termen mediu și lung.

3. Suprafețele de pășuni se vor repartiza pe specii și categorii de animale, nominalizând trupurile destinate vacilor de lapte, tineretului femel de reproducție și ovinelor pentru a se evita pășunatul mixt (ovine-taurine), asigurându-se o încărcătură cu animale în concordanță cu producția de masă verde și calitatea acesteia.

4. Folosirea pajiștilor prin pășunat se va face pe unități de exploatare (UE), care constituie veriga de bază pentru utilizarea judicioasă a masei verzi.

Înainte de pășunat se stabilește: necesarul de masă verde pentru categoriile de animale ce vor pășuna, producția medie și totală la hectar, calitatea, durata de pășunat, suprafața unei UE și încărcătura.

Suprafața unei UE pentru un efectiv de 100 unități vită mare în funcție de producție și numărul de zile pășunabile, este următoarea:

Producția de masă verde (t/ha)	Numărul de zile pășunate						
	100	110	120	130	140	150	170
15	52,0	57,2	62,4	67,6	72,8	78,0	28,4
20	39,0	42,9	46,8	50,7	54,6	58,5	66,3
25	31,2	34,3	37,4	40,5	43,6	46,7	53,0
30	26,0	28,6	31,2	33,8	36,4	39,0	44,2
35	22,5	24,3	26,8	29,0	31,2	33,4	37,8
40	19,5	21,4	23,4	25,3	27,3	29,3	33,1

5. Stabilirea numărului de parcele (tarlale) în care se împarte pășunea este în funcție de :

- producția de masă verde;
- numărul de cicluri de pășunat;
- numărul de zile pășunabile / an;
- durata medie în zile a pășunatului pe o parcelă într-un ciclu de pășunat.

6. Încărcătura sau numărul de animale ce revin la un hectar de pășune se stabilește după producția de nutreț verde la hectar și după necesarul de nutreț verde al unui animal, pe zi sau pe o anumită perioadă.

Trebuie evitată **supraîncărcătura pășunii** care duce la degradarea ei și în același timp animalele duc lipsă de hrană, vor înregistra producții scăzute, iar o **încărcătură prea mică** a animalelor atrage după sine o **slabă utilizare a nutrețului verde, îmbătrânirea ierburilor și scăderea valorii lor nutritive.**

7. Consumul zilnic de nutreț verde, echivalentul în U.V.M pe specii și categorii de animale se calculează astfel :

Specia și categoria de animale	Necesarul de nutreț verde pe cap și zi (kg)	Coeficientul de echivalare (U.V.M)
Vaci lactante	60	1,00
Tauri de reproducție	30	0,50
Tineret femel de 2-2 1/2 ani	50	0,83
Tineret femel de 1-2 ani	35	0,58
Tineret mascul de 1-2 ani	20	0,33
Viței de 6-12 luni	20	0,33
Viței de 0-6 luni	8	0,13
Cai și iepe de tracțiune	60	1,00
Boi de tracțiune	60	1,00
Tineret cabalin 2-3 ani	45	0,75
Tineret cabalin 1-2 ani	30	0,50
Tineret cabalin sub un an	8	0,13
Oi, berbeci și batali	8	0,13
Tineret ovin peste un an	8	0,13
Tineret ovin sub un an	6	0,10

8. Admiterea animalelor la pășunat se va face numai pe suprafețele care au fost curățate de: scaeți, resturi vegetale neconsumate, mușuroaie, lăstărișuri și pe care s-au efectuat lucrări de eliminare a excesului de umiditate, igenizarea surselor de adăpare iar pe trupurile de pășuni unde nu este asigurată apa se vor construi fântâni și adăpători, astfel ca aceste suprafețe să reprezinte surse de obținerea unor furaje salubre cu influență favorabilă asupra sănătății reproducției și producției animale.

Pentru realizarea din timp a acestor acțiuni, specialiștii din cadrul Centrelor Agricole Orașănești și Comunale, Consiliile de Administrație ale Primăriilor vor sprijini întocmirea planurilor de întreținere, îmbunătățire și folosirea rațională a pășunilor și fânețelor, astfel ca acestea să fie utilizate până la data de 1.XI. a fiecărui an.

9. Durata sezonului de pășunat diferă în raport cu altitudinea la care se află trupurile de pajiști astfel :

Nr.crt.	Zona și altitudinea			
	Șes 300-500 m	Depresionară și de deal 400-700 m	Munte zonă subalpină 700-1300 m	Munte zonă alpină 1300-2500 m
1. Zile posibile de pășunat	200-170	160-140	120-90	90-60
2. Nr.de zile necesare pentru refacerea masei verzi.	20-25	30-35	25-40	40-50
3. Nr. de cicluri de pășunat	5-6	4-5	2-3	1-2

10. Data începerii pășunatului este atunci când covorul ierbos are înălțimea de 15-20 cm. Aceasta diferă în funcție de zonă, condițiile climatice, speciile dominante din covorul ierbos, fertilizarea, etc.

Calendaristic în zona de șes și colinară scoaterea animalelor la pășunat se v-a organiza în jurul datei de 15-20.04. a ovinelor și între 30.04.-5.05. a taurinelor.

În zona de munte la altitudini de 700-1300 m se admite pășunatul în jurul datei de 20-25 iunie, cu efective de miei din anul curent înțărcați, cu o bună dezvoltare corporală și sănătoși, cu oile mame cu tineretul taurin în vârstă de 16-18 luni și cu greutate corporală de 280-300 kg obișnuit cu **consumul de masă verde prin pășunat din anul precedent** , cu vacile de lapte prioritar din rasa Brună și metișii acesteia, cu boi de muncă și taurine la îngrășat, etc.

În zona de munte și subalpină la o altitudine de 1300-2500 se admite pășunatul în jurul datei de 25 iunie - 1 iulie și nu înainte de această dată.

Ierarhizarea pășunatului pe altitudini are caracter obligatoriu, altfel se produc pagube economice prin pierderea producției de carne și lapte, slăbirea animalelor, scăderea greutății corporale, îmbolnăvirii și sacrificării datorită vicisitudinilor vremii.

11. Perioada de pășunat se încheie în zona de munte în jurul datei de 31 August –10 Septembrie în raport cu evoluția vremii, perioada de pășunat se poate prelungi cu cca. 10-15 zile atunci când toamnele sunt lungi și călduroase.

În zona de șes și colinară pășunatul se poate prelungi până în jurul datei de 15 Octombrie cu bovinele în raport cu sursele de hrană și până la 15 Octombrie cu ovinele.

Trebuie avut în vedere că pășunatul se încheie cu cel puțin 20-25 zile înainte de apariția înghețurilor, astfel ca plantele să acumuleze suficienți hidrați de carbon la nivelul nodului de înfrățire, care le conferă o bună rezistență la ger și o pornire viguroasă în vegetație în primavara anului următor.

12. În cazul pajiștilor cu excedent de masă verde în decada a III-a a lunii mai și decada I-a și a II-a din luna iunie se rețin unele parcele, diferite de la un an la altul, pentru recoltarea și conservarea masei verzi sub formă de fân, semifân sau siloz.

13. Pentru menținerea unui covor ierbos dens, bine încheiat cu capacitate de regenerare ridicată se impune interzicerea pășunatului de primăvară cu ovinele pe suprafețele destinate pășunatului cu vacile de lapte sau a celor care se vor recolta prin cosit.

14. Pe toată durata sezonului de pășunat o importanță deosebită o reprezintă schimbarea locului de odihnă al animalelor la 3-5 zile, asigurându-se o fertilizare corespunzătoare prin târlire, care favorizează apariția speciilor valoroase și dispariția unor plante dăunătoare. Se poate fertiliza astfel, pe o perioadă de pășunat, cu o oaie 100-110 mp, iar cu o bovină 80-90 mp.

Menținerea pe o perioadă lungă de timp a animalelor pe aceeași suprafață de odihnă duce la apariția unor plante nevaloroase, neconsumate de animale, care constituie ulterior surse de infestare pentru suprafețe mari de teren.

15. Fertilizarea cu gunoi de grajd, bine fermentat, în cantitate de 20-40 t/ha sau turbureala de grajd în doză 15-20 t/ha sunt măsuri deosebit de eficiente pentru creșterea cantitativă a producției de furaj. Ele se impun în primul rând pe suprafețele care se desțelenesc și se transformă în pajiști semămate.

16. Pentru realizarea unor producții constant ridicate este recomandabil să se facă anual și o fertilizare echilibrată cu îngrășăminte chimice în doză de 120-150 kg/ha N, 50 kg/ha P și 50 kg/ha K (substanță activă). În condițiile în care deținătorii de pajiști nu dispun de aceste cantități se vor fertiliza prioritar pajiștile cu covor ierbos încheiat și cu o vegetație mai bună, acestea valorificând mult mai eficient îngrășămintele.

17. Trecerea animalelor de la perioada de stabulație la cea de pășunat se va face treptat timp de 8-10 zile, obișnuind animalele cu consumul de nutreț verde pășunat în apropierea adăposturilor. Înaintea scoaterii la pășune se va administra în rația taurinelor, dimineața un tain de furaje fibroase sau grosiere, 2-3 kg/cap pentru evitarea tulburărilor digestive.

18. Înaintea scoaterii la pășunat efectivele de bovine, ovine, caprine și cabaline ce se scot la pășunat se vor supune unui examen clinic sanitar-veterinar minuțios și se vor executa toate acțiunile de depistare și prevenire a bolilor. Constituirea cirezilor și turmelor de animale pentru pășunat se va face numai din efective sănătoase clinic și indemne la boli infecto-contagioase, tratate contra principalelor boli parazitare, omogene ca vârstă, structură de greutate și dezvoltare corporală.

19. În zona de munte se va admite pășunatul numai cu tineret taurin în vârstă de cel puțin 16-18 luni, cu o greutate corporală de 280-300 kg obținut din anul anterior cu consumul de masă verde la pășune și a ovinelor, după trecerea unei perioade de cel puțin o lună și jumătate de la tuns, când cojocul are lâna de 2-3 cm.

20. Asigurarea apei pe pășune reprezintă o condiție esențială pentru întreținerea și obținerea unor producții mari de la animale. Dacă animalele nu sunt asigurate cu apă bună de băut și în cantități corespunzătoare, chiar dacă pășunea este foarte bună, producția de lapte sau sporul de creștere în greutate stagnează. Modalitățile de asigurare a sursei de apă sunt :

- Executarea unui bazin de acumulare în amonte de pășune și aducerea apei în jgheaburi între două tarlale pe sistemul nivelului constant. Acolo unde sunt condiții se poate racorda la sursa de apă din rețea.
- Amenajarea de adăposturi la marginea râurilor sau pâraielor cu debite suficiente de apă potabilă, de pe teritoriul pășunii sau în vecinătatea ei.
- Construirea de fântâni cu jgheaburi de adăpat, etc.
- Aprovizionarea cu apă cu ajutorul R.C. 4 sau R.C 8 fie în jgheaburile instalate între două tarlale, fie montarea pe aceste remorci a unor adăpători de nivel constant, iar tractorul și cisterna să urmărească lotul de animale în fiecare parcelă.

21. Se interzice adăparea animalelor din bălți, smârcuri, ape curgătoare lente sau din alte surse neamenajate și neautorizate de personalul sanitar-veterinar.

Adăpatul animalelor se face de 3-4 ori pe zi. Cantitatea medie de apă ce trebuie asigurată unei vaci pe zi este de 40-50 litri. Pe timp foarte călduros consumul de apă poate crește cu 50%. La tineretul taurin consumul este de 25-30 litri. Pentru oi consumul de apă este de 3-4 litri/cap, iar pentru cai 30-40 litri/cap/zi.

22. Alte utilități necesare pe pășuni :

a) Adăposturile sau umbrarele prezintă o importanță deosebită atât pentru ploile reci și timpul neprielnic cât și pentru căldurile mari din timpul verii. Cheltuielile care se fac cu aceste adăposturi sunt recuperate prin :

- prelungirea perioadei de pășunat cu cel puțin 10 zile în toamnă și 5-6 zile în primăvară;
- evitarea scăderii producției de lapte sau a sporului de creștere în greutate din cauza brumelor târzii de primăvară sau a celor timpurii de toamnă, insolației și temperaturilor mari din vară.

S-a constatat că existența adăposturilor asigură realizarea unui spor de creștere în greutate în plus cu 40-90 kg/ha iar producția de lapte a vacilor care stau la soare scade cu cel puțin un litru/cap/zi și nu se reface decât după 5-6 zile. Pentru zonele de munte obligatoriu se va asigura, înaintea scoaterii animalelor la pășune, o rezervă de fânuri și grosiere pentru o perioadă de cel puțin 6 zile, în caz de vreme total nefavorabilă.

b) Standuri de montă, instalații de muls și răcire a laptelui, condiții de cazare pentru personalul de deservire, asigurarea cu medicamente și materiale necesare igienizării vaselor de muls, dezmustizării, etc, pentru taurine (vaci de lapte și tineret taurin femel) ce se întreține în tabere de vară pe întreaga perioadă a pășunatului.

23. Pe fânețe se recomandă ca în fiecare an, până la sfârșitul lunii martie să se execute lucrările de eliminare a excesului de umiditate, curățiri de mușuroaie, arboret și resturi vegetale. Pe suprafețele cu compoziție floristică bună și accesibilă mijloacelor de transport mecanizate și cu tracțiune animală în măsura posibilităților financiare existente este indicat a se executa fertilizarea cu 30-40 t/ha gunoi de grajd o dată la 3 ani sau cu 90-100 kg N s.a. anual și 50 kg P și 50 kg K, aplicate din 2 în 2 ani, acțiuni ce permit realizarea unor producții de 5-7 t/ha fân (25-35 t/ha masă verde). Pe suprafețele respective este contraindicat a se efectua pășunatul primăvara.

24. Pentru obținerea unor cantități sporite și de calitate superioară de fân se va urmări respectarea momentului de recoltare la prima coasă la înspicatul gramineelor dominante din covorul ierbos sau îmbobocirea leguminoaselor. Întârzierea recoltării și efectuarea acesteia în faza de înflorire și după aceasta determină pe lângă diminuarea capacității de otăvire la ciclurile următoare de recoltă și scăderea substanțială a conținutului de proteină de la 16-18 % la 6-10 %, concretizată printr-o pierdere de 200-400 kg/ha proteină.

25. În raport cu modul de uscare parametrii calitativi ai fânului se prezintă astfel :

Graminee perene de pajiști naturale

Varianta de uscare	Substanță Uscată %	Proteină brută %	Celuloză brută %	Proteină brută digestibilă g/kg SU	Unități nutritive
FENOFAZA ÎNCEPUTULUI ÎNSPICĂRII					
În brazde	82	11,70	27,53	64	0,50
Pe capre	91	12,01	29,09	65	0,52
Prin ventilare cu aer rece	85	13,02	25,66	74	0,55
FENOFAZA DE ÎNFLORIT					
În brazde	90	6,90	34,8	30	0,22
Pe capre	91	7,12	34,5	38	0,28
Prin ventilare cu aer rece	90	7,80	34,0	40	0,34

Trifoliene cultură pură

FENOFAZA DE ÎMBOBOCIRE

În brazde	85	16,0	27,5	96	0,69
Pe capre	77	18,5	26,7	134	0,73
Prin ventilare cu aer rece	82	20,2	25,5	148	0,78
FENOFAZA DE ÎNFLORIRE					
În brazde	87	10,3	39,4	54	0,39
Pe capre	90	12,5	34,0	73	0,46
Prin ventilare cu aer rece	91	14,9	33,2	132	0,54

În funcție de condițiile climatice pe timp de ploaie, furajul se va conserva sub formă de semifîn sau siloz și în nici un caz nu se va întârziia recoltarea.

Respectarea acestor recomandări de întreținere și folosire a pajiștilor contribuie la realizarea unor producții sporite și constante de masă verde și în final a unor cantități mai mari de lapte și carne cu profit ridicat pentru producătorii agricoli individuali și societățile agricole crescătoare de animale.

9.1.1 RECOMANDĂRI PRIVIND LIMITAREA INVAZIEI PLANTELOR NEDORITE ÎN PĂȘUNI ȘI FÂNEȚE

Covorul ierbos al pajiștilor este format din graminee și leguminoase furajere și specii din grupa " DIVERSE ", unele dintre acestea au valoare furajeră scăzută, iar altele sunt practic neconsumate de animale, sau prezintă un grad ridicat de toxicitate. Instalarea buruienilor și a vegetației lemnoase în covorul ierbos al pajiștilor este favorizată de anumite condiții pedoclimatice (exces sau deficit de umiditate, aciditate, fertilitate redusă a solului, etc), care au ca efect înrăutățirea condițiilor fizice, chimice, trofice și biologice ale solurilor și productivitatea pajiștilor este foarte scăzută.

Pentru corectarea factorilor limitativi ai productivității pajiștilor se impune executarea lucrărilor pedo - prato - ameliorative specifice fiecărui trup de pajiște.

De asemenea proliferarea speciilor nevaloroase în pajiști se datorește gospodăririi necorespunzătoare a suprafețelor respective:

- încărcătura cu animale neadecvată capacității de producție a pajiștei;
- necosirea resturilor rămase după pășunat;
- începerea pășunatului prea de timpuriu în primăvară sau întârzierea pășunatului în toamnă până la venirea înghețului;
- recoltarea cu întârziere a fânețelor după ce buruienile au făcut semințe;
- neschimbarea locurilor de odihnă și adăpost pentru animale;
- fertilizarea neechilibrată cu îngrășăminte chimice sau organice;
- folosirea la însămânțare sau supraînsămânțare a pajiștilor cu semințe care conțin buruieni;
- neexecutarea lucrărilor de întreținere anuală (curățirea de mușuroaie, de pietre și de vegetație nevaloroasă).

Curățirea mușuroaielor și a vegetației lemnoase nevaloroase cu diametrul sub 4 cm se execută cu ajutorul mașinilor de curățat pajiști MCP 1,5 și MCP 2, acționate cu tractoarele de 65 CP (U 650) și de tractoarele de 80-100 CP pe șenile pe pante până la 40%.

Executarea lucrărilor de defrișare a vegetației lemnoase pe terenurile inaccesibile mașinilor, sau în cazul lipsei acestora, se poate face manual folosind pentru aceasta ferăstraie mecanice portative, joagăre, topoare, săpoaie, târnacoape, etc.

Lucrarea de combatere mecanică a speciilor lemnoase de pe pajiști poate fi executată în tot timpul anului, dar mai ales în perioada repausului vegetativ când sunt posibilități organizatorice mai mari de utilizare a mijloacelor mecanice la asemenea acțiuni.

Combaterea mecanică a vegetației lemnoase poate fi completată, după caz, cu tratamente chimice, folosind produse specifice: arboricide și erbicide. Astfel, speciile de mur, zmeur, mesteacăn, măceș sunt bine combătute cu produsul Garlon 4E în doză de 2 l/ha, speciile de afin și coacăz roșu sunt combătute de produsul Tordon în doză de 6 l/ha, iar sarea de amină se poate folosi în combinație cu Tordon, Kuron sau Printazol N la combaterea speciilor de mesteacăn, alun și carpen. Tratamentele se vor face pe porțiunile lăstărite după defrișare pentru distrugerea integrală a organelor viabile subterane.

Timpul optim de combatere chimică a vegetației lemnoase nevaloroase din pajiști este la sfârșitul perioadei de creștere vegetativă și începutul lemnificării. Aceasta corespunde calendaristic cu sfârșitul lunii iulie și începutul lunii august.

Compoziția floristică complexă a pajiștilor (graminee, leguminoase și plante diverse) și posibilitățile de folosire a furajului prin pășunat, cosit sau mixt determină anumite particularități în combaterea pe cale chimică a buruienilor din pajiști comparativ cu alte culturi. Astfel este necesar să se cunoască acțiunea erbicidelor asupra speciilor componente ale covorului ierbos și efectul remanent al produselor chimice utilizate.

La o densitate a buruienilor redusă se recomandă combaterea individuală a acestora prin cosiri repetate sau smulgere. De asemenea, când buruienile se află izolate sau în vetre se poate face erbicidarea acestora cu pompa de mână. În condițiile în care îmburuienarea este masivă sau se impune reînsămânțarea pajiștei se vor utiliza metodele de combatere chimică indicate în tabelul 1.

Tabelul 1

METODE DE COMBATERE A PRINCIPALELOR SPECII DE BURUIENI DE PAJIȘTI

Specia	Sistemul de utilizare a pajiștii	Erbicidele	Doza	Epoca de aplicare	Influența asupra trifolienelelor
<i>Juncus sp</i> (Pipirig)	Mixtă	2,4 - D Diclordon sodic Sare de amine Esterul N butilic	5 kg/ha 5+5 kg/ha 5 l/ha 5 l/ha	Apariția inflorescenței - inflorire	Elimină trifolienele
<i>Euphorbia eyparissias</i> (Alior)	Fâneață	2,4 - D	6 l/ha	Începutul înfloririi	Elimină trifolienele
<i>Colchicum autumnale</i> (Brândușa de toamnă)	Cosiri precoce	Tributon 2,4 - D Gramoxone Glifosat	5 l/ha 3 kg/ha 5 l/ha 3 kg/ha	Dezvoltarea maximă a frunzelor Apariția fructificațiilor la suprafața solului	Elimină trifolienele Distrugerea totală a vegetației
<i>Pteridium aquilinum</i> (Feriga)	Fâneață (cosiri repetate) Pășunat cu încărcătură mare de taurine	Asulox Icedin Tordon 22K Dicamba	11 l/ha 10 l/ha 7 l/ha 5+5 l/ha	Creștere intensă Ceștere intensă Apariția plantelor și după primul ciclu de folosire	Creșterea trifolienelelor puțin afectată Elimină trifolienele
<i>Veratrum album</i> (Stirigoaie)	Cosiri repetate Evitarea pășunatului selectiv	Aniten Dicotex MCP	3 l/ha 3 l/ha 4 l/ha	Rozetă Rozetă Creștere intensă	Elimină trifolienele
<i>Rumex obtusifolius</i> (Ștevie)	Fâneață (Mixtă)	Asulox Starane Garlon Tordon 22K Icedin super RV	3 l/ha 0,6 l/ha 1 l/ha 5 l/ha 2 l/ha	Rozetă Rozetă (Alungirea tije)	Creștere trifolienelelor puțin afectată
<i>Urtica dioica</i> (Urzica)	Fâneață (Mixtă)	Icedin super RV	2 l/ha	Creștere intensă	Elimină trifolienele

9.1.2 RECOMANDĂRI MINIME PRIVIND MENȚINEREA PEISAJULUI

Majoritatea pajiștilor din țara noastră sunt secundare, rezultate ca urmare a defrișării vegetației forestiere. Gospodărirea necorespunzătoare a terenurilor agricole, în mod deosebit a celor situate în zona colinară și montană în care pajiștile dețin o pondere însemnată are ca rezultat instalarea, în timp relativ scurt, a vegetației ierboase și lemnoase nevaloroase. Scăderea în ultimii 10-15 ani cu aproximativ 50% a efectivelor de taurine și ovine, asociată cu numărul redus de persoane care locuiesc în zonele respective și cu schimbările din economie au accentuat fenomenul de abandon. Aceasta are ca efect transformarea în terenuri neproductive a unor mari suprafețe agricole, cu implicații negative atât asupra producției zootehnice cât și asupra biodiversității, eroziunii solului, poluării și respectiv asupra aspectului general peisagistic al zonelor respective.

Principalele acțiuni pentru eliminarea sau limitarea efectelor factorilor restrictivi și pentru creșterea cantitativă și calitativă a producției de furaje constau în:

- prevenirea eroziunii și alunecărilor de teren;
- eliminarea excesului de umiditate;
- corectarea acidității și alcalinității solurilor;
- curățirea de vegetație ierboasă și lemnoasă nevaloroasă;
- generalizarea sistemului de fertilizare prin târlire și cu gunoi de grajd iar pe celelalte suprafețe aplicarea în raport optim unor doze moderate de azot, fosfor și potasiu;
- supraînsămânțarea sau reînsămânțarea pajiștilor cu covor ierbos degradat cu amestecuri de graminee și leguminoase de pajiști specifice condițiilor ecopedologice respective, pretabile la folosirea prin pășunat sau cosit.
- Concomitent cu aceste acțiuni se va face de asemenea:
- inventarierea suprafețelor ocupate cu vegetație lemnoasă valoroasă, din afara fondului forestier, utilizată ca umbrare și habitat sezonier pentru animalele domestice și sălbatice;
- conservarea de lungă durată a vegetației lemnoase (grupuri, pâlcuri, arbori izolați, etc) pentru menținerea peisajului și a utilităților economice pentru care au fost create;
- elaborarea și punerea în practică a unor programe de reamenajare agro - silvo - pastorală prin care prioritatea să o dețină lucrările de creștere a productivității pajiștilor și a celor de completare a vegetației lemnoase în zonele în care au fost parțial sau total distruse;
- împădurirea terenurilor lipsite de vegetație expuse eroziunii și alunecărilor de teren;
- înierbarea terenurilor lipsite de vegetație (părăsite, pante erodate, halde industriale, miniere și menajere) pentru întregirea și armonizarea peisajelor care au fost degradate antropic;
- amenajarea cursurilor de apă și valorificarea eficientă a acestora;
- înființarea de perdele de protecție în zonele mai aride, aliniamente forestiere de-a lungul drumurilor de acces și cursurilor de apă;
- conservarea biodiversității faunistice și floristice printr-o gospodărire corespunzătoare a resurselor naturale existente.